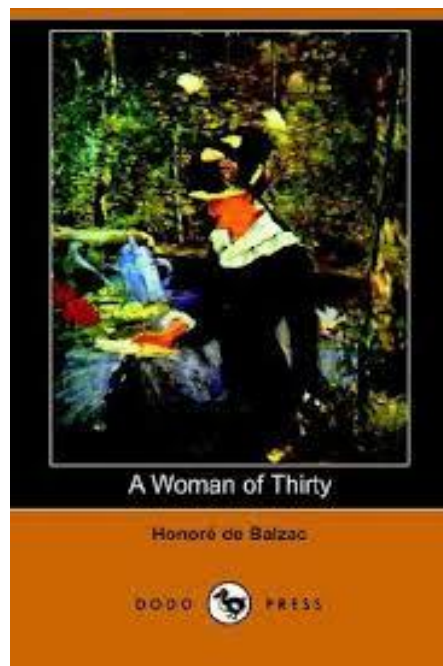

A Woman Of Thirty

Honoré de Balzac

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

A Woman Of Thirty

Honoré de Balzac

A Woman Of Thirty Honoré de Balzac

Our heroine Julie is attending with her ailing father one of Napoleon's reviews of his troops. It is after the debacle in Russia, but the Old Guard still knows how to put on a show. The lovely young girl is dazzled by Colonel Victor d'Aiglemont, a dashing young adjutant who gallops by. The father notices Julie's fascination and shakes his head anxiously, knowing that the young man is unworthy of her.

A Woman Of Thirty Details

Date : Published 2006 by Hard Press (first published 1834)

ISBN : 9781406951271

Author : Honoré de Balzac

Format : 146 pages

Genre : Classics, Fiction, European Literature, French Literature, Cultural, France, Literature, 19th Century

[Download A Woman Of Thirty ...pdf](#)

[Read Online A Woman Of Thirty ...pdf](#)

Download and Read Free Online A Woman Of Thirty Honoré de Balzac

Boong says

Sonya says

Gláucia Renata says

Publicado em 1832, esse é sem dúvida o mais emblemático título do autor. E um dos piores que já li. Não gosto de contraindicar livros mas esse só deveria ser lido por quem já leu boas obras do autor, caso contrário corre o risco de nunca mais querer ler mais nada dele, o que é uma pena, já que se trata de um autor excelente.

O livro é cheio de falhas e é até difícil saber por onde começar. Na introdução, Rónai nos conta que as seis partes que formam o romance foram originalmente publicados separadamente em forma de contos e que só por insistência dos editores Balzac o transformou num romance único. Isso fica evidente pois cada parte parece ser outra história, sem continuidade com a anterior, tendo em comum apenas a protagonista ser a mesma, Julia d'Aiglemont, uma mulher que não conseguiu se realizar no casamento nem na maternidade. Não encontramos unidade psicológica nem mesmo nos personagens, retratados com personalidades diferentes em cada parte sem que haja nenhuma explicação para isso.

O título do livro, que fez sua fama, poderia ser qualquer outro. Julia tem 30 anos em apenas 1 das 6 partes do

livro. Em apenas um trecho o autor desenvolve a tese da mulher de 30 anos, para ele a idade em a mulher encontra o ápice no amor.

Em uma das partes há uma mudança da narrativa, Balzac narra um crime em primeira pessoa que ele presenciou por trás de uma árvore. Totalmente sem noção

Temos de um tudo nesse livro, é um verdadeiro samba do crioulo doido: amante escondido no guarda-roupa, tom melodramático de novela mexicana e até mesmo uma aventura de piratas!

O que há de positivo, não apenas nesse mas em outros livros, foi o fato do autor ter colocado no centro do romance protagonistas femininas de 30, 40 e até 50 anos, e isso não era comum na época. As mocinhas costumavam ser sempre novinhas, na casa de seus 16 a 20 anos.

Em uma palavra: caótico.

Histórico de leitura

96% (198 de 207)

"A fisionomia das mulheres só começa a ter significação aso 30 anos. Até essa idade, em seu rosto os pintores só encontraram o rosa e o branco, sorrisos e expressões que repetem um mesmo pensamento, pensamento da juventude e de amor, pensamento uniforme e sem profundidade."

4% (9 de 207)

"No começo do mês de abril de 1813, houve um domingo cuja manhã prometia um desses belos dias em que os parisienses, pela primeira vez no ano, veem as calçadas sem lama e o céu sem nuvens."

Just? says

vadov?lis

Vienintel? kart? Balzak? skai?iau seniai. „T?vo Gori?o“ siu?et? prisimenu blankiai, bet kiek pamenu man jis patiko. Kod?l prie jo sugr??au tik šiandien, pati negal?jau suprasti, bet po „Trisdešimties met? moters“ kažkaip išvis suabejojau savo simpatijomis Balzakui.

Laikausi nuomon?s, kad tos visos klasikin?s moralinio kodo istorijos man patinka. Bet kažkaip jau seniai puolusios moters istorija man iš tikro imponavo, paskutin? išpildžiusi l?kes?ius turb?t buvo Anos Kareninos istorija arba „Tuštyb?s mug?“, kurios fabula kiek kita, bet vis tiek toje plotm?je. Atskirti savo realyb? ir ?sitikinimus nuo k?rinio realyb?s aš dažnai gebu, o juo labiau kad dažniausiai tas visas istorijas kuria autoriai, kurie kaip tik šaiposi iš to, k? patys pasakoja, bet istorija turi ?tikinti, o ši ne?tikino.

Nelabai jos ties? sakant ir buvo, pagrindin?s veik?jos gyvenimo vingiai tikrai pranoko „Ponios Bovari“, bet pa?iam pasakojimui vietos šiame romane neliko. Gavosi kažkoks ištisas ties? d?stymas ir vientisa tiesiogin? psichologin? analiz?, ? kuri? kartkart?mis ?siterpdavo koks vienas ar kitas ?vykis. Su veik?jais išvis nesusidraugavau, net pagrindin?s veik?jos vardo rytoj nebepreisiminsiu, nes realiai t? veik?j? ten n? nebuvo. Buvo visuomen?s vaidmen? projekcijos, kurio pad?jo išd?styti mintis vadov?liniu pavidalu, kai yra kažkokie keli veik?jai, kurie lydi tave visuose skyriuose tam kad lengviau teorij? pateikti.

Nantiny says

?? . ??????!! ??????

Well, no, not for quite a while anyway. Jules is still Harking Back to the Past. Charles vacillates between thinking she loves him and thinking she only wants friendship but she's wedded to her memories of He Who is Dead. And Charles is about to shoot through for Naples anyway and Julie would be a fool to fall for

someone about to abandon her anyhow, right? But (as we knew she would) she does, tremulously of course, and who knows what might have happened there and then if her dolt of a husband had not come in, indifferent to what is going on under his very nose.

Part 4 - The Finger of God

Fate steps in again. In this part the narrator seems to be a participant observer, who witnesses jealous Helene shove into the river her little brother Charles who, (o ho!) bears no family resemblance to her at all. This event then segues none too neatly into a scene some years later where Julie and Vandenesse are dining together (desperately wishing that the notary Crottat would leave so that they can Indulge Their Passion) when the children (Helene and Gustave) and their father (d'Aiglemont) come back prematurely from a play which bears a spooky resemblance to the river scene.

Part 5, and there is a scene of idyllic domestic contentment consisting of d'Aiglemont now a General, and Julie Marquise and now at the age of 36 mother to more children, Abel and Moina. Helene is now a beauty and Gustave is absorbed in his book. Can this contentment be true? Is Julie fond of her husband now? She's certainly still not fond of Helene if the cold looks between them are anything to go by...

Suddenly there is commotion, a stranger at the door. D'Aiglemont, against his better judgement gives the fellow sanctuary for he has been fighting a duel and the gendarmerie are after him for the murder of Baron de Mauny. While d'Aiglemont is distracted by the arrival of (a) the police and (b) the servants coming back from their night off, Julie sends Helene off upstairs to see who the stranger is...

From here on the plot gets sillier and sillier. Helene takes it into her head to run away with the murderer, and her parents let her go. (The implication is that for Helene anything is better than her mother's coldness).

From that moment on everything goes wrong: the Marquis loses his money, he borrows Julie's to retrieve it and loses that too. He leaves France and six years go by. (That makes Julie 42). Having made his fortune he sets off for home again but on his return journey to France the Spanish ship he's travelling on is beset by pirates, and who should the Pirate-in-Charge be but The Murderer, accompanied by his happy wife Helene and their four children?! (I'm not making this up!!)

Another awkward leap forward in time and the Marquis is dead and Moina and Julie are on holiday, complaining about the vulgar people in the room. Yes, you guessed it and so did I, it's Helene with a dying child, hoping to get back to make her peace with her father. But it is Too Late, alas, and she dies in tears and recriminations.

Part 6 and Julie is old. (Well, 50ish). Moina has married well; the other children are all dead, Gustave of cholera, and Abel in Algeria. Gustave had left a widow and children, but Julie, true to form, isn't very interested in them and has settled her fortune on Moina. The pundits of Paris are dubious about this, as well they might be, because while Moina might always care for her mother, there's nothing to say that her husband will. Ominously, Moina is flirting with Alfred Vandenesse, and Julie can't do anything about his continued presence because of her secret relationship with his father. She tries to warn Moina, who repulses her, and so Julie goes out into the garden and dies.

And that served Moina right, eh?

And to think that I had thought that The Mysteries of Udolpho was daft!

Pyza W?drowniczka says

Jak chyba wszystkich czytelników Balzaka w tym przypadku, i mnie zastanawiają takie kwestie, jak: po co w?a?ciwie powsta?a ta, sk?adaj?ca si? z kilku opowiada?, powie??? I co w tym wszystkim robi? piraci? A wi?cej na: <http://pierogipruskie.pl/2018/05/kobi...>

Andrei Cioabă says

Am început să citesc această carte în timp ce veneam de la Ploiești. Am zis că ar fi o lectură potrivită, mai ales că voiam să citesc de ceva vreme. Am început-o, m-a prins, iar la un moment dat m-a întrebat o prietenă: „ai răbdare să-l citești pe Balzac? În atmosfera asta, m-a înțeles că-i tocmai potrivit.” Ce-i drept, cred că a avut dreptate. Am început să-mi dau seama de demersul „poveștii” undeva puțin după trei săptămâni. Poate pentru că prima parte m-a cam plictisit, deși Balzac are un stil excepțional de a scrie, însă nu m-a atras întocmai cum m-aș fi așteptat. Bineînțeles, asta nu înseamnă că acest roman nu are punctele sale forte. Puncte forte pe care am să le prezint mai jos.

Balzac scrie despre viață. Scrie despre viață și despre oameni, așa cum numai o operă balzaciană ar putea-o reda. Dar, hm, dacă vrei să citești Balzac, trebuie să ai ceva experiență literară în spate, trebuie să fi citit, măcar, ceva din Tolstoi, din Dostoievski, din Flaubert. Pentru că Balzac nu este un scriitor ușor, nu este, cum s-a spus, pentru oriicine. Scriitura sa este minuțioasă, este alambicat, este ăesut în carouri. Pentru a-l citi, cititorul trebuie să aibă o oarecare înțelegere, cât puțin de minimă. Eu, unul, după ce am terminat cartea, am avut o certitudine (bineînțeles, pe lângă zeci de întrebări): cu siguranță am să reiau lectura Femeii la treizeci de ani peste ceva timp. Nu de alta, dar simt că acest roman trebuie să se înscrie în mintea mea. Are nevoie de timp, de spațiu pentru a crește în mine, pentru că a fost un roman complex, plin de viață, de învingătoare minte, de trăiri și emoții epuizante. După părerea mea, chiar și-a meritat cele patru stele.

Femeia la treizeci de ani ne spune povestea vieții lui Julie d'Aiglemont. Alegând fundalul tulburător al războaielor napoleoniene, destinul unei frumoase doamne din înalta societate pariziană, cea a secolului al XIX-lea, Balzac ne prezintă o frumoasă lecție de viață cum numai el, în tot talentul său literar, cultural și politic, ar putea să povestească. O poveste uneori pasională, uneori plină în fața eșecului, a descurajării și deznădejdii, draga noastră Julie, o eroină tragică, o eroină de care ori te atașezi sau pe care pur și simplu o urăști. Julie se schimbă după iubirile care o frământă (și, oh, da, ce iubiri, ce emoții, ce trăiri și sentimente în înconjurul sufletului), fie ele venite din partea unui tată posesiv, a unui protejat al lui Napoleon, glorios, însă fără merite, ori a unui nobel englez care-i salvează viața, dar pe care dragostea față de frumoasa femeie îl duce la moarte. Scriitura lui Balzac nu se constituie doar în talentul său de a scrie, ci și în talentul său de a crea personaje de o tipologie fastuoasă, care trăiesc în paginile cărții, a căror inimă de hârtie pulsează printre litere. Printre rânduri. Printre idei.

Balzac își tratează personajele pe un picior de o metrică fascinantă, dându-le viață, integrându-le în suflul cărții. Nu simți că citești ficțiune. Nu simți că citești literatură. Ci viață. Viață autentică, verosimilă, undeva în secolele trecute, viața anilor 1840. Bineînțeles, talentul lui Honoré de Balzac este irefutabil, absolut convingător. Autorul și-a câștigat titlul prin numeroasele sale creații artistice, și, na, este de prisos să le enumăr aici. Cartea de față, Femeia la treizeci de ani, a fost pentru mine o surpriză plăcută și mult așteptată. Și, de cum mi-a plăcut, bineînțeles că o recomand cu drag și celorlalți, celor care vor să citească ceva bun, în dulcele stil clasic al lui Balzac. Totuși, autorul presupune răbdare și face apel la atenția cititorului în toate felurile posibile. Altfel, i se pierde esența. Eu, recunosc, într-o măsură am pierdut-o. Dar doar pentru a recâștiga-o mai târziu!

Eu abia aștept să mai citesc ceva de la Honoré de Balzac. Nu-i vorba neapărat de povești, ci este vorba de ideile sale filosofice, taciturne. Este vorba despre modul în care el apreciază anumite aspecte ale vieții pe care noi, poate, le trecem cu vederea sau căroră le dăm cu piciorul, socotindu-le ca neimportante. Enjoy the little things, one day you will look back and see that they were big things. Ceva de genul, însă într-o manieră mult mai selectă. Da, cu acest roman, Balzac se numără printre scriitorii mei preferați. Iar sfârșitul, oh, da, sfârșitul acestui roman pur și simplu a venit ca un verdict. Aș citi cartea doar pentru acest sfârșit! Hehe! :)

Mayra Dionne says

I'm laughing about some comments on the story^^. This book is not about the story itself, it's about the psychological thoughts that bring humans to life, with their ambiguously thinking, paradoxical views and their nuances. It's simple a chef d'oeuvre like mostly everything he wrote. If you want a good story, go watch the last American blockbuster movie^^.

Adriana Scarpin says

A partir da primeira metade do livro estava fortemente tentada a dar cinco estrelas estando diante de um verdadeiro tratado sobre o amadurecimento feminino, mas então o Balzac cagou deixando de lado a sua até então protagonista e seguindo por outras linhas. Para fugir dos moralistas Balzac teve que transformar seu livro numa aventura de piratas e deixar tudo muito mais implícito do que fora a primeira metade do seu libelo sobre o feminino do século XIX. Uma pena, a gente teria que esperar mais alguns anos para que Flaubert lançasse o seu Bovary e deixasse tudo muito mais as claras.

Freesyriatoall Sy says

???? ????? ?????? ?????? ?? ?????? ???????? ?????? ??? ?????? ????? ?? ?????? ???.. ??? ??? ?????? ?????????? ?????? ?????? ?????? ?????? ?????????... ?? ?????? ?????? ?????????? ?????? ?????? ?????? ??????.

Eman. says

” ????? ” ????? ?????????? ???
?????? ??? ?????? ????? ? ?????
???????? ?????????? ?? ????????? ??????????
?????? ?????? ????????? ? ? ?????? ??????????
??? ??? ?????? ?????????? ?????? ?????? ?????? ?????????? ??????????
????? ?????? ??? ?????????? ? ?????? ?????????? ?
?????? ?????????? ?????????? ? ?? ?????? ??? ??????
??? ??? ?????????? ?? ??????????
????????? ? ?? ?? ?????? ?? ?? ???
??? ?????? ? ?????????? ?????? ??? ?????
? ?????????? ? ?????? ?????????????

Anabela Mestre says

Não me cativou especialmente este clássico de Honoré de Balzac. A mulher de trinta anos é um clássico na verdadeira acepção da palavra, percorrendo nas suas páginas a vida de Júlia, os seus encantos e desencantos,

os seus amores, enfim a sua vida, mas de uma forma que não me encantou, não é que Balzac escreva mal, antes pelo contrário, escreve até muito bem, mas torna-se quase obsessiva ao longo de todo romance, a descrição do que é chamado o eterno feminino.

A mulher balzaquiana é uma mulher sem grandes interesses, para além de passar pela vida, de uma maneira a não sair dos cânones vigentes na época, ou seja no século dezanove.

Não que o livro seja daqueles datados, não, é um clássico intemporal, que pode ser lido em qualquer altura, mas faltou a Balzac um certo arrojo para tornar o livro mais interessante.

Luís C. says

The elaborate story between Eugenia Grandet and Father Goriot, *A Woman Of Thirty* (1834) is a work of complex genesis.

Under the idea of a composition originally held six-episode portraits of the same heroine presented under different names - Honoré de Balzac will in turn said, 'six frames between which it is composed a story'.

At the same time as a sociologist, physiologist and moralist, Balzac extends some of the key stages of Aiglemont's marquee life which fails to reconcile his wife, mother and worldly roles with the aspirations of his heart.

Balzac's logic is then implacable: the desire for an absolute and perfect passion to combine a deceptive marriage irresistibly leads to adultery, which a worldly life prevents, in one way or another, to take effect. The woman as conceived by Balzac is necessarily the victim of her own desires, which is adultery; and yet he obliges himself to respect, by virtue of his hierarchy, the laws of society which give rise to feelings in him in complete contradiction with the duties which they impose.

In addition to his psychological portraits, Balzac proposes to us a true exaltation of the feminine condition of the beginning of the 19th century, to consider a destiny of the woman of his time, which is not to be without reflection, for its themes, its descriptions and its dramatic intensity, to the future *Madame Bovary* by Gustave Flaubert.

Razmuzeta says

1. I really liked the theme of this novel: unhappiness of a woman who marries the wrong guy for her and all the consequences that come from this. Reading this made me feel that Balzac really understood the core of this kind of suffering and pictured it very accurately in his novel. It speaks of a stupid mistake of the youth that destroys all Julie's life and condemns her to a life of suffering and torment. It advocates for women and their right to happiness, and I liked this very much. It actually speaks of sexuality in marriage, which I think was pretty taboo back in those days.

2. The plot on the other hand, as promising at the beginning disappointed me through the middle and the end. The pirates, the melodramatic scenes with Hellene, all the coincidences... it all made me think more of a romantic novel, than of a realist one.

"Adeseori tinerele fete, îşi crează imagini mărte, fermecătoare, chipuri cu total ideale, şi îşi făuresc idei himerice despre oameni, despre sentimente, despre lume; apoi naive, ele atribuie unui oarecare desvârşire pe care le-au visat şi se încred în el; şi astfel iubesc în bărbatul ce şi-l aleg această faptă imaginară; dar mai târziu, când e prea târziu să se mai smulgă din nenorocire, în el toarea aparenţă pe care au înfrumuseţat-o, primul lor idol, în sfârşit, se schimbă într-un schelet odios."

????? ?? ????? ?? ??? ?????? ????? ?????? ?? ?????? ?? ??????????.. ?????? ?????? ??? ?? ??????.. ?????? ?????? ??? ?????? ???
??? ??? ????? ?????? ??????: ?????? ???.

Claudiu D. says

Un studiu despre feminitate cu cateva tuse interesante, dar altfel...
